

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

עֵקֶב – שׁוֹפְטִים

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחֱמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מִחוּלַק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֹּרֶךְ כ"ג - חֻלְקֵי ו'

קוֹנְטֵרְס 666

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

מפעלות הזוהר

מא

שיעורים בארץ, ובכל העולם כולו, והמוני ישראל קדושים, פועם בלבם זיקת
יהודי, ונמשכים בעבותות אהבה אחריהם לרגל ההכרה כי האמת נר לרגלם.

ב"ה שרואים הני רב רבני יקירי מאחינו בנ"י שיודעים היטב את מאמר
קהלת "הבל הבלים אמר קהלת הכל הבל" - ומחם הבהיר וצלול לדעת שכל
העוה"ז "הבל אין גם מועיל" - והעקר האמיתי הוא - לזכות את כלל ישראל
כמה שיותר, ולזכות על ידיהם בשפע אור אלוקי (ענין גמרא סנהדרין צ"ט).

כמה מפעים ומחזק להכירם במלא הודם ותפארתם, אשר יש מהם
שקנו מאות ויש אלפים של סטים - לחלוקה חנם - מפני שיודעים ערך של
שעה תורה בעוה"ז - ובפרט לימוד הזוה"ק שמוכפל לאלפים ולרבבות.

תתאר לכם איזה זכות גדולה יש להם, וכל אחד יכול לזכות בקלות
לזכיות האלו: בחמשה שקלים לספר - אתה קונה 101 ספרים בסך 505 ש, -
אשר למה נחשב! - הוי מחשב שכר מצוה כנגד הפסדה. - בא וראה אתה
מחלק ל101 יהודים כמנן "מיכאל" וכמה מלאכים לאלפים ולרבבות
נבראים מכח זה. - בזכותך יהודי לומד בשבת קודש שעה זוה"ק -
אשר ערכו שוה לאלף שנה לימוד פשט ביום חול לפי הון איש חי,
וכשלומד בשמחה - מכפל באלף - סך הכל מליון שנה (אורחות
צדיקים)) - וזה רק מיהודי אחד, 70 שנה של שבתות, ואחר כך תכפיל
במאה יהודים - האם יש לנו משג מה זה עושה, איזה פעל ורשם
נפלא הוא בכל העולמות, וכלם שמורים לה.

**הסוד שהתגלה לדור האחרון - איך יהודי יכול
לזכות בשעה אחת למליון שנה תורה**

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "יקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

לְחֹשֶׁב מִחֻשְׁבַּת

מִה שְׁיֵהֲיָדֵי אֶחָד יְכוּל לְזַכּוֹת עַל יָדֵי לְמוּד הַזוהר
בֵּין בִּימוֹת הַחוּל וּבֵין בְּשַׁבַּת קוֹדֶשׁ

(יח) עֲרֻכָּה שֶׁל שָׁעָה

רבותינו הפליגו בשבחה וערכה של תורה הנלמדת בשבתות על פני זו
הנלמדת בימות החל, כלשון הזוהר הקדוש סוף פרשת "שלח-לך" – זכאה
חולקיהון דכל אינון דמשתדלין באורייתא, יומא דשבתא משאר יומין".

מִרְנָא הַרִי"ח הַטוֹב, בְּסִפְרוֹ "בֶּן אִישׁ חַי" פְּרֻשֵׁת שְׁמוֹת שָׁנָה שְׁנֵי, כְּתִב וְזֶה לְשׁוֹנוֹ:

כְּתִבוּ הַמְקַבְּלִים ז"ל: דְּגָדוּל פֶּעַל הַנְּעֻשָׁה מֵעֵסֶק הַתּוֹרָה בְּיוֹם שַׁבַּת, אֶלֶף פְּעָמִים יוֹתֵר מִן הַנְּעֻשָׁה מֵעֵסֶק הַתּוֹרָה שֶׁל יְמֵי הַחוּל. עַל"ק.

ובאורו: על פי מאמר חז"ל, דיומו של הקב"ה אלף שנים, שנאמר כי
אלף שנים בעיניך כיום אתמול וגו' – ושבת קודש היא מעין עולם הבא –
זאת אומרת, כיומו של הקב"ה. (מצא חן במדבר).

אֲשֶׁר עַל כֵּן, כֹּל פְּעֻלָּה קְדוּשָׁה בְּשַׁבַּת קוֹדֶשׁ, עוֹלָה אֶלֶף יְדוֹת, לְעֶרְךָ יְמֵי הַחוּל.

וּבְנוֹסָף לָזֶה, נוֹדַע דְּבָרֵי הַכֶּסֶא מֶלֶךְ, וְהוּבָא פְּסָקוֹ בְּכַף הַחַיִּים בְּסִימָן קנ"ה, דְּבַלְמוּד שָׁעָה אַחַת זָהַר הַקְּדוּשׁ, עוֹלָה לְעֶרְךָ לְמוּד שְׁנָה תְּמִימָה בְּלְמוּד הַפְּשֻׁט.

הַיּוֹצֵא מִדְּבָרֵי רְבוּתֵינוּ אֵלֶּה, דְּהַלּוּמִד שָׁעָה זָהַר הַקְּדוּשׁ בְּשַׁבַּת קוֹדֶשׁ, כְּלוּמִד אֶלֶף שְׁנָה פְּשֻׁט בְּיוֹם חוּל.

וּלְפִי זֶה, אִם יִזְכֶּה לְלַמֵּד שֵׁשׁ שְׁעוֹת זָהַר הַקְּדוּשׁ בְּשַׁבַּת קוֹדֶשׁ, הֲרֵי שְׁזָכָה לְתַקְּן כֹּל הַשִּׁית אֶלְפִין יְמֵי הַבְּרִיאָה.

עשירי - ברפת המזון, הרי פְּרֻשָׁה רבוּתִינוּ, בְּשִׁלְשָׁה צְרִיף כּוֹס, וְסוּד הַדְּבָר - מִשׁוּם שֶׁהִיא (ירמיה ב) אֶהְבֵּת כְּלוּלֹתַי, שֶׁהֵם הָאֲבוֹת, בְּכ"ל מִכ"ל כ"ל. וְאֵין לְהֶאָרִיף יוֹתֵר.

בְּרַבַּת הַמְּזוּן מִן הַתּוֹרָה מִנֵּין? שְׁנַאֲמַר (דברים ח) וְאֶכְלֹתָ וְשִׁבְעַתָּ וְגו'. וְשִׁנֵּינוּ בְּכַרְיָתָא, וּבְרַכַּת - זוּ בְּרַבַּת הַזֵּן, אֵת ה' אֱלֹהֶיךָ - זוּ בְּרַבַּת הַמְּזוּן. עַל הָאֶרֶץ - זוּ בְּרַבַּת הָאֶרֶץ. הַטְּבָה - זוּ בּוֹנָה יְרוּשָׁלַיִם. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, (שם א) הֵרָה הַטּוֹב הַזֶּה וְהַלְבֵנוּךְ. אֵין לִי אֶלָּא לְאַחֲרָיו. לְפָנָיו מִנֵּין? שְׁנַאֲמַר אֲשֶׁר נָתַן לָךְ מִשְׁעָה שְׁנָתָן לָךְ, חַיִּיב אֶתָּה לְבָרְכוּ.

וְדַרְשׁוּ חֲכָמִים זְכוּרֹנִם לְבָרְכָה, מִשֶּׁה תִּיקַן לָהֶם לְיִשְׂרָאֵל בְּרַבַּת הַזֵּן בְּשִׁעָה שְׂיָרֵד לָהֶם הַמֶּן. יְהוֹשֻׁעַ תִּיקַן לָהֶם בְּרַבַּת הָאֶרֶץ בְּשִׁעָה שֶׁהַכְּנִיסֵן לְאֶרֶץ. דָּוִד וְיִשְׁלָמָה תִּיקְנוּ בּוֹנָה יְרוּשָׁלַיִם. עוֹד נִמְצָא בְּפִרְשַׁת הַמֶּן רִמְזוּ לְבְּרַבַּת מְזוּן בְּמִן עֲצָמוֹ, שְׁנַאֲמַר (שמות טז) וּבִבְקָר תִּשְׁבְּעוּ לָחֶם וַיִּדְעַתֶּם כִּי אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הַסּוּד שֶׁל אוֹתָן שְׁבַע זַיִנִים שֶׁרְשׁוּמוֹת בַּתְּפִלִּין, שֶׁהוּא שְׁבַעָה שְׁבַעָה, שְׂרוּמְזוֹת לְשִׁבְעַת אֹנוֹת שֶׁל הַרְּאָה שֶׁל הָאָדָם, שֶׁבִּהֵן שׁוֹאֵב רִיחַ, וּמִמֶּנָּה מִפִּיק הַתְּנוּצָצוֹת אֲשֶׁר שְׂדוּלְקָת מִפִּינוּ. וְעוֹד, שֶׁהֵן רִמְזוּ לְשִׁבְעָה יָמִים, וְהַשְּׁבוּעוֹת שֶׁמִּפְסָח לְעֶצְרָת. וְעוֹד, שֶׁהֵן רוּמְזוֹת לְשִׁבְעָה קְנֵי הַמְּנוֹרָה שֶׁיֵּשׁ עֲלֵיהֶם שְׁבַעָה מְאוֹרוֹת קְדוּשִׁים. וְעוֹד, שֶׁהֵן רוּמְזוֹת לְשִׁבְעָה כּוֹכָבֵי לְכַת שֶׁהֵם מְאִירִים בְּרַקִּיעַ. וְעוֹד, שֶׁהֵן רוּמְזוֹת לְשִׁבְעַת מְדַרְגוֹת שֶׁהַעוֹלָם עוֹמֵד עֲלֵיהֶן, וְהֵן יִסוּד וְשִׁרְשׁ וְעַקֵּר הַכּל, וְעֲלֵיהֶן אָמְרוּ

עֲשִׂירָאָה, בְּרַבַּת מְזוּנָא, הָא אוֹקְמוּהָ רַבְּנָן, בְּשִׁלְשָׁה, צְרִיף כּוֹס. וְרָזָא דְמִלָּה, בְּגִין דְּאִיהִי (ירמיה ב) אֶהְבֵּת כְּלוּלֹתַי, דְּאֵינּוּן אֲבָהֵן, בְּכ"ל מִכ"ל כ"ל. וְלִית לְאֶרְכָּאָה יִתִּיר.

בְּרַבַּת הַמְּזוּן מִן הַתּוֹרָה מִנֵּין. שְׁנַאֲמַר, וְאֶכְלֹתָ וְשִׁבְעַתָּ וְגו'. וְשִׁנֵּינוּ בְּכַרְיָתָא, וּבְרַכַּת זוּ בְּרַבַּת הַזֵּן. אֵת ה' אֱלֹהֶיךָ זוּ בְּרַבַּת הַמְּזוּן. עַל הָאֶרֶץ, זוּ בְּרַבַּת הָאֶרֶץ. הַטְּבָה, זוּ בּוֹנָה יְרוּשָׁלַיִם. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, (דברים א) הֵרָה הַטּוֹב הַזֶּה וְהַלְבֵנוּךְ. אֵין לִי אֶלָּא לְאַחֲרָיו, לְפָנָיו מִנֵּין. שְׁנַאֲמַר אֲשֶׁר נָתַן לָךְ, מִשְׁעָה שְׁנָתָן לָךְ, חַיִּיב אֶתָּה לְבָרְכוּ.

וְדַרְשׁוּ חֲכָמִים זְכוּרֹנִם לְבָרְכָה, מִשֶּׁה תִּיקַן לָהֶם לְיִשְׂרָאֵל בְּרַבַּת הַזֵּן, בְּשִׁעָה שְׂיָרֵד לָהֶם הַמֶּן. יְהוֹשֻׁעַ תִּיקַן לָהֶם בְּרַבַּת הָאֶרֶץ, בְּשִׁעָה שֶׁהַכְּנִיסֵן לְאֶרֶץ. דָּוִד וְיִשְׁלָמָה תִּיקְנוּ בּוֹנָה יְרוּשָׁלַיִם. עוֹד נִמְצָא בְּפִרְשַׁת הַמֶּן, רִמְזוּ לְבְּרַבַּת מְזוּן בְּמִן עֲצָמוֹ, שְׁנַאֲמַר (שמות טז) וּבִבְקָר תִּשְׁבְּעוּ לָחֶם וַיִּדְעַתֶּם כִּי אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם. ע"ב.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, רָזָא דְּאֵינּוּן שְׁבַע זַיִנִין דְּרְשִׁימִין בַּתְּפִלִּין, דְּהוּא שְׁבַעָה שְׁבַעָה, דְּרִמְיִזִין לְשִׁבְעָה אוֹנֵי דְּרִיָּאָה דְּפֵר נֶשׁ, דְּבִהוּן שְׂאִיב רוּחָא, וּמִגְּנִיה מִפִּיק צוּצִיתָא דְנוּר, דְּדָלִיק מִפּוּמִיָּה. וְעוֹד דְּאֵינּוּן רִמְזוּ לְשִׁבְעָה יוּמֵי וְשְׁבוּעֵי דְּמִפְסָח לְעֶצְרָת. וְעוֹד דְּאֵינּוּן רִמְיִזִין לְשִׁבְעָה קְנֵי מְנוֹרָתָא, דְּאִית עֲלֵיהֶוּ שְׁבַע בּוּצִינֵי קְדִישִׁין. וְעוֹד דְּאֵינּוּן רִמְיִזִין לְשִׁבְעָה כּכָבֵי לְכַת, דְּאֵינּוּן מְנוֹהֵרֵי בְּרַקִּיעָא. וְעוֹד דְּאֵינּוּן רִמְיִזִין לְשִׁבְעָה מְדַרְגִין, דְּעֲלִמָּא עֲלֵיהֶוּ קְיִמָּא. וְאֵינּוּן יִסוּדָא וְשִׁרְשָׁא וְעִיקְרָא דְּכָלָא. וְעֲלֵיהֶוּן אָמְרֵי חֲבַרְיָא, כָּל מָאן דְּבַעֵי

החברים, כל מי שרוצה להניח תפלין של ראש, צריך להסתפל באותן שתי שיניו, שהם רומזות לאותן שבע ויניו, שיש בהן רמז סודות נסתרים, עמקים רמוזים.

כי ה' אלהיכם הוא אלהי הגדלים הגדול וגו' (דברים י). שנינו, (חוקאל א) ודמות פניהם פני אדם, אלו אינם באותם כרובים. אלו פנים גדולות. הכרובים פנים קטנות, כמו תינוק. פני אדם, כל דמות כלולים בהם, משום שהם פנים גדולות, ומצטיירים בהם ציורים חקוקים בחקיקות השם המפורש בארבעה צדדים, מזרח מערב צפון דרום.

מובא רשום ברשם לצד דרום, וכל הפנים מסתפלות אל פני אדם, פני אר"ה פני נש"ר פני שו"ר. אדם הוא זכר ונקבה, ולא נקרא אדם רק בן. וממנו מצטיירים ציורים של (תהלים סח) רכב אלהים רבתיים אלפי שגאן. שגאן הכלל של כל הציורים - שו"ר, נש"ר, אר"ה, ו' זהו אדם. פשיטות שנקללת כאחד בסוד של זכר ונקבה. וכלם אלפים ורבבות, כלם יוצאים מאלה סוד שגאן. מהדמיות הללו נפרדים כל אחד ואחד בצדו כמו שראוי להם.

א"ה אותם המשלבים אחד באחד, וכלולים אחד באחד, להיות הכל אחד כלול בחברו, שו"ר נש"ר אר"ה אדם, מתנהגים בסוד ארבעה שמות חקוקים עולים להתנהג ולהסתפל.

עו"ה להתנהג ולהסתפל שור לפני אדם, עולה שם אחר מתעטר חקוק בסוד שני גונים, והוא אל. אז חוזר לאחור,

לאנחה תפלין דרישא, מיבעי ליה לאסתפלא באינון תרי שיניו, דאינון רמיזין לאינון זי זיניו, דאית בהון רמז רזין סתימין, עמיקין רמיזין (ע"ב).

כי יי' אלהיכם הוא אלהי הגדלים הגדול וגו'. תנינו, (חוקאל א) ודמות פניהם פני אדם. אליו לאו אינון באינון כרובים, אינון אנפי רברבין, כרובים אנפי זוטרי, פרביא. פני אדם, כל דיוקנא פלילין בהו, בגין דאינון אנפי רברבין, ומתצייירין בהו ציורין גליפין, בגלופי שגא דמפרש, בד' סטרין, מזרח מערב צפון דרום.

מובא רשום ברשימו לסטר דרום, וכל אנפין מסתפלין לגבי פני אדם, פני אר"ה פני נש"ר פני שו"ר. אדם איהו דכר ונוקבא, ולא אתקרי אדם בר הכי. ומניה אתצייירין ציורין, (תהלים סח) דרכב אלהים רבותים אלפי שגאן.

שגאן, פללא דפלהו ציורי, שו"ר, נש"ר, אר"ה, ו' דא איהו אדם. פשיטו דאתכליל פחדא, ברזא דכר ונוקבא. ופלהו אלפין ורבבין, פלהו נפקין מהני רזא שגאן. מהני דייקנין מתפרשין כל חד וחד בסטרייהו, פמה דאתחזי לון.

אליו אינון דקא משלבין חד בחד, ופליל חד בחד, למהוי כל חד פליל בחבריה, שו"ר נש"ר אר"ה אדם, אתנהגין ברזא דארבע שמהן גליפין סלקין לאתנהגא ולהסתפלא.

סריק לאתנהגא ולהסתפלא שור לאנפי אדם, סליק שגא אחרא, מתעטרא מחקקא ברזא דתרין גוונים, ואיהו אל. פדין אתהדר

והפסא חוקק וגולף אותו, ונרשם להתנהג בסוד השם הזה. ועודך להתנהג ולהסתפל נשר לפני אדם, עולה שם אחד מתעטר מתנהג בסוד שני פנים וגונים, להתנהג עלילות בעליה בעטור, והוא גדול. אז חוזר לאחור, והפסא חוקק וגולף אותו, ונרשם להתנהג בסוד השם הזה.

עודך להתנהג ולהסתפל אריה לפני אדם, עולה שם אחד מתעטר חקיק בסוד שני פנים וגונים, להתחזק ולהתקשר בתקפו, והוא גבור. אז חוזר לאחור, והפסא חוקק וגולף אותו, ונרשם להתנהג בסוד השם הזה.

אדם מסתפל בכלם, וכלם עולים ומסתפלים בו, אז כלם מצטיירים בחקוקיהם בציוור זה, בסוד של שם אחד שנקרא נורא. ואז כתוב עליהם, ודמות פניהם פני אדם. כלם כלולים בדמות הזו, והדמות הזו כוללת אותם.

ועל סוד זה נקרא הקדוש ברוך הוא האל הגדול הגבור והנורא, שהרי שמות אלה חקוקים הם למעלה בסוד המרכבה העליונה, כלולה בארבע אותיות יהוה, שהוא שם שפולל כל הדמיות. אלה חקוקים וגלופים בפסא, והפסא הגלופ מרקם בהם, אחד לימין, ואחד לשמאל, ואחד לפנים, ואחד לאחור. רשום בארבעת צדדי העולם.

הפסא כשעולה, רשום בארבע דמיות אלו. ארבעה השמות העליונים הללו לוקחים את הפסא, והפסא נכלל בהם, עד שלוקחם ולוקט אותם ענוגים

לאחורא, ופרסייא חקיק וגליף ליה, ואתרשים לאתנהגא ברזא דשמא דא.

וסליק לאתנהגא ולאסתפלא נשר לאנפי אדם, סליק שמא חדא, מתעטרא מתנהגא ברזא דתרין אנפין וגוונין, לאתנהגא לאסתלקא בסליקו בעטורא, ואיהו גדול, כדין אתהדר לאחורא, ופרסייא חקיק וגליף ליה, ואתרשים לאתנהגא ברזא דשמא דא.

וסליק לאתנהגא ולאסתפלא אריה לאנפי אדם, סליק שמא חדא מתעטרא מחקקא ברזא דתרין אנפין וגוונין, לאתמקפא ולאנתקשרא בתוקפיה, ואיהו גבור. כדין אתהדר לאחורא, ופרסייא חקיק וגליף ליה, ואתרשים לאתנהגא ברזא דשמא דא.

אדם אסתפל בפלהו, ופלהו סלקין ומסתפלין ביה, כדין פלהו אצטיירין בגלופייהו בציורא דא, ברזא דשמא חד, דאקרי נורא. וכדין פתיב עלייהו, ודמות פניהם פני אדם. פלהו כלילין בהאי דיוקנא, והאי דיוקנא כליל לון.

ועל רזא דא, אתקרי קדשא בריך הוא, האל הגדול הגבור והנורא. דהא שמקן אלין גליפין אינון לעילא, ברזא דרתיכא עלאה, פלילא בארבע אתוון יהוה, דאיהו שמא דכליל כל דיוקנין, אלין מחקקון גליפין בפרסייא, ופרסייא גליפא מרקמא בהו. חד לימינא, וחד לשמאלא, וחד לקמא, וחד לאחורא. רשימא בד' סטרין דעלמא.

כרסויא פד סלקא, רשימא בארבע דיוקנין אלין. אלין ארבע שמקן עלאין, נטלין להאי כרסייא. ופרסייא אתפלל בהו, עד דנקטא ולקטא אינון ענוגין ופסופין, נחתא מלייא כאילנא דמלי

ענפין לְכָל סֵטֶר, וּמִלֵּיאַי אֵיבִין. בִּיּוֹן דְּנַחְתָּא,
נִפְקוּ אֵלֵין ד' דְּיוֹקְנִין, מְצוּרִין בְּצִיּוּרֵיהוּ,
גְּלִיפִין מְנַהֲרִין, נְצִיצִין מְלַהֲטִין, וְאִינוּן זְרַעִין
זְרַעָא עַד עַלְמָא. (דף ע"ד ר"ב).

וכסופים, יורד מלא כעץ שמלא
ענפים לכל צד ומלא פרות. ביון
שיוורד, יוצאות ארבע הדמיות
הללו מצירות בציוריהן,
חקוקות ונאורות, נוצצות
ולוקטות, והן זורעות זרע על
העולם.

פְּרֻשַׁת שׁוּפְטִים
רַעִיא מַהוּמָנָא

פְּרֻשַׁת שׁוּפְטִים

רַעִיא מַהוּמָנָא

שׁוּפְטִים וְשׁוּטְרִים תַּתֵּן לָךְ בְּכָל
שְׁעָרֶיךָ אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ
וְגו' (דברים טז) בְּמַצְנֶה זוּ לְמַנּוֹת
שׁוּפְטִים וְשׁוּטְרִים. וְעוֹד, (תהלים
עח) כִּי אֱלֹהִים שֹׁפֵט. כִּי י' מ'
מַמְנוֹ), יו"ד שֶׁחֲשׁוּבוֹנוּ כ', אַחַר
כָּאן, כִּי אֱלֹהִים שֹׁפֵט, זֶה יִשְׁפִּיל,
ה"א ה"א, וְזֶה יָרִים, זֶה ו' ו'.

שׁוּפְטִים וְשׁוּטְרִים תַּתֵּן לָךְ בְּכָל
שְׁעָרֶיךָ אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ וְגו' (דברים טז)
בְּפִקּוּדָא דָא, מְנִי שׁוּפְטִים וְשׁוּטְרִים. וְעוֹד
(תהלים עח) כִּי אֱלֹהִים שֹׁפֵט, כִּי י' מ'
דְּחוּשְׁבָנִיה כ', בְּתֵר הָכָא, כִּי אֱלֹהִים שֹׁפֵט, זֶה
יִשְׁפִּיל ה"א ה"א, וְזֶה יָרִים דָא ו' ו'.

מַצְנֶה אַחַר זֶה - לְדוֹן בְּסִיף, לְדוֹן
בְּחִנֵּק, לְדוֹן בְּדִין סְקִילָה, לְדוֹן
בְּדִין שְׂרָפָה. לְדוֹן בְּסִיף לְמִי?
לְסַמָּא ל'. זֶהוּ שְׁתּוּב (שְׁעִיָה לד)
כִּי רוּתָה בְּשָׁמַיִם חֲרַבִּי הִנֵּה עַל
אָדוּם תֵּרַד.

בְּפִקּוּדָא בְּתֵר דָא, לְדוֹן בְּסִיף. לְדוֹן בְּחִנֵּק.
לְדוֹן בְּדִין סְקִילָה. לְדוֹן בְּדִין
שְׂרִיפָה. לְדוֹן בְּסִיף לְמִאן, לְסַמָּא. הָדָא
הוּא דְכְּתִיב, (ישעיה לד) כִּי רוּתָה בְּשָׁמַיִם חֲרַבִּי
הִנֵּה עַל אָדוּם תֵּרַד.

חֲרַב שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא - י'
רֹאשׁ הַחֲרַב, ו' גּוּף הַחֲרַב, ה"א
ה"א שְׁתֵּי פִיפּוּת שְׁלֵה. צְדָק
צְדָק תֵּרֶדְךָ, חוֹתְכִים שְׁנֵי דִינִים,
דִּין מְפִי בֵית דִּין שֶׁל מַעְלָה וְדִין
מְפִי בֵית דִּין שֶׁל מַטֵּה. וּמִכָּאן
נוֹדַע, אֵין אָדָם נוֹקֵף אֶצְבָּעוֹ
מִלְמַטָּה עַד שֶׁנִּתְּנָת לוֹ רִשׁוּת
מִלְמַעְלָה.

חֲרַב דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, י' רִישָׁא דְחֲרַבָּא. ו'
גּוּפָא דְחֲרַבָּא. ה"א ה"א, תְּרִין פִּיפּוּת
דִּילָהּ. צְדָק צְדָק תֵּרֶדוּף, חֲתִכִּין תְּרִין דִּינִין,
דִּינָא מְפִי בֵית דִּין דְּלַעֲיִלָא, וְדִינָא מְפִי בֵית
דִּין דְּלַתְתָּא. וּמִהָכָא אֲשַׁתְּמוּדַע, אֵין אָדָם
נוֹקֵף אֶצְבָּעוֹ מִלְמַטָּה עַד שֶׁנִּתְּנָת לוֹ רִשׁוּת
מִלְמַעְלָה.

נְרַתִּיק שֶׁל הַחֲרַב - אֲדוּנִי, שֵׁם
נִמְצָא דִין. בְּקִרְיַת שְׁמַע -
יְהוֹנָה. חֲרַב שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּף
הוּא, עֲלֵיהָ נֶאֱמַר (תהלים קמט)
רוּמְמוֹת אֵל בְּגִירוֹנִים וְחֲרַב
פִּיפּוּת בְּיָדָם. בְּצַדִּיק חֵי
הַעוֹלָמִים, כּוֹלֵל ח"י בְּרֻכּוֹת,
שְׁבוּ אֲדוּנֵי שְׁפָתַי תִּפְתָּח וּפִי, בּו
נִכְסַת הַחֲרַב בְּנִרְתִיקָה, (אסתר ז)
וְחַמַּת הַמֶּלֶךְ שְׁכָכָה, וּמִתְחַבְּרִין תְּרִין שְׁמֵהוּן
יְאֵהֲדוּנְהִי.

דָּרוֹן בְּחִנֶּק, וְרָקָא. תַּמָּן קו, י' פְּרִיכָא בֵּיה, וְקו, ו' דְּאִתְפְּשָׁטָא מִגֵּיה. בֵּיה תַּפִּיס לְסַמְאֵל, (במדבר יג) וַיִּשְׁאוּהוּ בַּמוֹט בְּשָׁנִים. מֵאִי מוֹט דִּהְהוּא רָשַׁע. אָדָם דְּאִיהוּ יו"ד ה"א וְא"ו ה"א, מ"ה, וְאַרְבַּע אֲתוּוֹן יְהוּה, הָרִי תִשְׁעָה וְאַרְבַּעִים, פְּחוּשְׁבֵן תִּשְׁעָה וְאַרְבַּעִים אֲתוּוֹן, דְּאִינוּן בְּשִׁית תִּיבִין דִּיחֻדָּא עֲלָאָה, וּבְשִׁית תִּיבִין דִּיחֻדָּא תַתָּאָה, דְּאִינוּן ו' ו', וְהָאִי הוּא וַיִּשְׁאוּהוּ בַּמוֹט בְּשָׁנִים, בְּפִרוּדָּא מְנִיְהוּ, בְּלֹא א' בְּאַמְצַע ו'ו, דְּלִית יְחֻדָּא לְסַטְרָא אַחְרָא, אֲלֵא וַיִּשְׁאוּהוּ בַּמוֹט בְּשָׁנִים, סַמְאֵל וּבַת זִוגֵיה, עוֹלָם הַנִּפְרָדִים.

בְּחֻבְלָא דִּיחִנֶּק בֵּיה, אַחֲרֵי דִּי ה"א ה"א, בְּחֻמְשָׁה אַצְבָּעָאן דִּיד וּמִינָא, וּבֵה' דִּיד שְׁמָאֵלָא. ו' חֶבֶל. י' חֲנִיקָא דִּלְהוֹן. שְׁמָא דִּיהו"ה, מִיתָה לְסַמְאֵל וְנַחֲשׁ, וְחַיִּים לְיִשְׂרָאֵל. וּבִגִּין דָּא (דברים לב) רָאוּ עֵתָה פִּי אֲנִי אֲנִי הוּא וְאִין אֱלֹהִים עִמָּדִי. אֲנִי אֲמִית לְאֱלֹהִים אַחֲרִים בְּשָׁמִי, וְלִכְלָל דִּלָּא הִימְנוּ בִּי. וְאַחֲרֵיהּ לְאִינוּן דִּהִימְנִין וְנִטְרִין פְּקוּדִין דִּילֵי. דָּרוֹן בְּסַקִּילָה לְסַמְאֵל, בְּאַבְן דְּאִיהוּ יו"ד, זְרִיק לָהּ (צדיק) לְגַבֵּיה, בְּחֻמְשָׁה אַצְבָּעָאן דְּאִינוּן ה', וּבִקְנָה דִּירוּעָא דְּאִיהוּ ו', וּבְכַתְּפָה דִּתַּמָּן ה'. וְזִרִיק לָהּ לְגַבֵּיה מַחֲשָׁבָה, דְּאִיהוּ שְׁמָא מְפָרֵשׁ יו"ד ה"א וְא"ו ה"א.

בְּחֻבְלָא דִּיחִנֶּק בֵּיה אַחֲרֵי דִּי ה"א ה"א, בְּחֻמְשָׁה אַצְבָּעָאן דִּיד וּמִינָא, וּבֵה' דִּיד שְׁמָאֵלָא. ו' חֶבֶל. י' חֲנִיקָא דִּלְהוֹן. שְׁמָא דִּיהו"ה, מִיתָה לְסַמְאֵל וְנַחֲשׁ, וְחַיִּים לְיִשְׂרָאֵל. וּבִגִּין דָּא (דברים לב) רָאוּ עֵתָה פִּי אֲנִי אֲנִי הוּא וְאִין אֱלֹהִים עִמָּדִי, אֲנִי אֲמִית לְאֱלֹהִים אַחֲרִים בְּשָׁמִי וְלִכְלָל דִּלָּא הִימְנוּ בִּי. וְאַחֲרֵיהּ לְאִינוּן דִּהִימְנִין וְנִטְרִין פְּקוּדִין דִּילֵי. דָּרוֹן בְּסַקִּילָה לְסַמְאֵל, בְּאַבְן דְּאִיהוּ יו"ד, זְרִיק לָהּ (צדיק) לְגַבֵּיה, בְּחֻמְשָׁה אַצְבָּעָאן דְּאִינוּן ה', וּבִקְנָה דִּירוּעָא דְּאִיהוּ ו', וּבְכַתְּפָה דִּתַּמָּן ה'. וְזִרִיק לָהּ לְגַבֵּיה מַחֲשָׁבָה, דְּאִיהוּ שְׁמָא מְפָרֵשׁ יו"ד ה"א וְא"ו ה"א.

דָּרוֹן בְּסַקִּילָה - לְסַמְאֵל, בְּאַבְן שְׁהִיא י' זִוּרֵק לָהּ (צדיק) אֲצִלָּה בְּחֻמְשָׁה אַצְבָּעוֹת שְׁהֵם ה', וּבִקְנָה שֶׁל הַזְּרוּעָה שְׁהוּא ו', וּבְכַתְּפָה שְׁשֵׁם ה'. וְזִוּרֵק אוֹתָהּ אֵל הַמַּחֲשָׁבָה, שְׁהוּא שֵׁם הַמְּפָרֵשׁ יו"ד ה"א וְא"ו ה"א.

דָּרוֹן בְּשִׁרְפָה - לְסַמְאֵל, עֲצִים לְהַדְלִיק בְּהֵם אֲשׁ. אֲשֵׁרִיו הַגּוֹף שְׁהוּא עֵץ, וְאִיבְרִים שְׁלוֹ עֵץ, לְהַדְלִיק בְּהֵם אֲשׁ, שְׁהוּא גַר מְצוּה, בְּכָל אִיבְר, לְהַבְעִיר אֶת סַמְאֵל בְּשִׁכְיִנְתָּהּ הַעֲלִיזוּנָה בְּעֵץ, שְׁהוּא תַּפְאֲרָת, וּבְכָל עֲצִים שְׁאֲחֻזִּים בּו. שְׁבֻזְמֵן שְׁאֲשׁ שֶׁל גְּבוּהָ הִיא יוֹרֵד עַל גְּבֵי הַעֲצִים

דָּרוֹן בְּשִׁרְפָה - לְסַמְאֵל. עֲצִים לְאֲדַלְקָא בְּהוֹן נוּרָא. זְפָאָה אִיהוּ גּוּפָא דְּאִיהוּ עֵץ, וְאַבְרִים דִּילִיָּה עֲצִים, לְאוּקְדָא בְּהוֹן אֲשָׂא, דְּאִיהוּ גַר מְצוּה, בְּכָל אִבְר, לְאוּקְדָא לְסַמְאֵל, בְּשִׁכְיִנְתָּא עֲלָאָה, בְּעֵץ דְּאִיהוּ תַּפְאֲרָת, וּבְכָל עֲצִים דְּאַחֲרֵיהּ בֵּיה. דְּבֻזְמָנָא דְּאֲשׁ שֶׁל גְּבוּהָ הִיא נְחִית, עַל גְּבֵי עֲצִים דְּקַרְבְּנָא, (במדבר א)

דָּרוֹן בְּשִׁרְפָה - לְסַמְאֵל, עֲצִים לְהַדְלִיק בְּהֵם אֲשׁ. אֲשֵׁרִיו הַגּוֹף שְׁהוּא עֵץ, וְאִיבְרִים שְׁלוֹ עֵץ, לְהַדְלִיק בְּהֵם אֲשׁ, שְׁהוּא גַר מְצוּה, בְּכָל אִיבְר, לְהַבְעִיר אֶת סַמְאֵל בְּשִׁכְיִנְתָּהּ הַעֲלִיזוּנָה בְּעֵץ, שְׁהוּא תַּפְאֲרָת, וּבְכָל עֲצִים שְׁאֲחֻזִּים בּו. שְׁבֻזְמֵן שְׁאֲשׁ שֶׁל גְּבוּהָ הִיא יוֹרֵד עַל גְּבֵי הַעֲצִים

יומת, וְשֹׁשֶׁרֶף בּוֹ. זֶהוּ שְׁכֵתוֹב
(ויקרא ו) וְהָאֵשׁ עַל הַמִּזְבֵּחַ תּוֹקֵד
בּוֹ. אֲשֶׁר יוּ מִי שְׂאֵחוֹ בְּאֵלֶיךָ
הַחַיִּים בְּגוֹפּוֹ, בְּאֵיבָרִים שְׁלוֹ, נֵר
- כֹּל עֵנָף וְעֵנָף נֵר מִצְוֶה
בְּמֵאֲתִים וְאַרְבָּעִים וּשְׁמוֹנֶה
מִצְוֹת שְׁלוֹ.

בְּאֲשֶׁר אֲחוּזִים בּוֹ שְׁנֵיהֶם,
יְתֻקְּמִים (שמות א) וַיֵּרָא וְהִנֵּה הַסֵּנֶה
בְּעַר בְּאֵשׁ וְהַסֵּנֶה אֵינְנוּ אֶכֶל.
וְסִמְאֵל וְהַנְּחֹשׁ וְכֹל הַמִּמְנִים
שְׁלוֹ, שָׁהִם קוֹצִים, נִשְׂרָפוּ.
וְהַעֲנָפִים שֶׁל הַסֵּנֶה, וְהַפְּרִי שְׁלוֹ,
וְהַעֲלִים שְׁלוֹ, לֹא נִשְׂרָפוּ. זֶה
הַרְאָה לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

אָמַר הַמְּנֹרָה הַקְּדוֹשָׁה, וְדַאי
יִשְׂרָאֵל הֵם עֲצִים יְבֹשִׁים בְּתוֹרָה,
מִשּׁוֹם שְׂאֵחוּזִים בְּאֵשׁ שֶׁל
הַדְּיוּט, אֵינֶם פְּמוֹ שְׂרָאוּי לְעִשׂוֹת
לָהֶם גִּס. מִיֵּד שְׂאֵתָה יוֹרֵד עֲלֵיהֶם
בְּתוֹרָה, בְּגִלְגָלֶךָ יוֹרֵד עֲלֵיהֶם עֵץ
הַחַיִּים, וּמִצְוֶה שֶׁהֵיֵא נֵר ה',
וְאוֹחוֹת בָּהֶם וַיְהִי חַיִּים. וְאֲמוֹת
עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת שֶׁל
הָעוֹלָם נִשְׂרָפִים בְּאוֹתוֹ נֵר. וְזֶהוּ
שְׂאֵמֶר הַנְּבִיא, (ירמיה מו) וְאֵתָה אֵל
תִּירָא עֲבָדֵי יַעֲקֹב וְאֵל תַּחַת
יִשְׂרָאֵל כִּי אֲתָךְ אֲנִי וְגו'.

רֹא יָקוּם עַד אֶחָד בְּאִישׁ לְכָל עוֹן
וְגו', עַל פִּי שְׁנֵי עֲדִים אוֹ עַל פִּי
שְׁלֹשָׁה עֲדִים יָקוּם דְּבָר (דברים טו).
מִצְוֶה זֶה לְהַעֲדֵד עֲדוֹת בְּבֵית דִּין,
שְׁלֹא יִפְסִיד חֲבֵרוֹ מִמוֹן בְּגִלְלוֹ
אִם יֵשׁ לוֹ עֲדוֹת עִמוֹ. וְאֵין עֲדוֹת
פְּחוֹת מִשְׁנִים, זֶהוּ שְׁכֵתוֹב עַל פִּי
שְׁנַיִם [שְׁנַיִן] עֲדִים וְגו' יָקוּם דְּבָר,
לֹא יָקוּם עַל פִּי עַד אֶחָד. וּמִשּׁוֹם
זֶה בְּאֵרוּהוּ בְּעֲלֵי הַמִּשְׁנָה, מִי
מַעֲדֵד עַל הָאָדָם? קִירוֹת בֵּיתוֹ.
וְלֹא עוֹד, אֲלֵא אֲנִשֵּׁי בֵיתוֹ
מַעֲדִין עֲלָיו. מֵהֶם קִירוֹת בֵּיתוֹ?
אֵלוֹ קִירוֹת לְבוֹ. (ישעיה לח) וַיִּסָּב
חֲזָקָהוּ פָּנָיו אֵל הַקִּיר. וּבְאֵרוּהוּ

וְהֵזַר הַקֶּרֶב יוֹמֵת, דְּאֲתוֹקֵד בֵּיהּ. הֵדָא הוּא
דְּכְתִיב, (ויקרא ו) וְהָאֵשׁ עַל הַמִּזְבֵּחַ תּוֹקֵד בּוֹ.
זָכָא אִיהוּ מָאן דְּאֲחִיד בְּאֵילָנָא דְחַיִּי,
בְּגוֹפִיָּהּ, בְּאֵבָרִים דִּילֵיהּ, נֵר כֹּל עֵנָפָא וְעֵנָפָא
נֵר מִצְוֶה בְּמֵאֲתִים וְאַרְבָּעִים וּשְׁמוֹנֶה פְּקוּדִין
דִּילֵיהּ.

כֹּר אֲחִידֵן בֵּיהּ תְּרוּוֹיְהוּ, יְתֻקְּמִים (שמות ג) וַיֵּרָא
וְהִנֵּה הַסֵּנֶה בְּעַר בְּאֵשׁ וְהַסֵּנֶה אֵינְנוּ אֶכֶל.
וְסִמְאֵל וְנְחֹשׁ וְכֹל מִמְנֵן דִּילֵיהּ, דְּאֵינוּן קוֹצִין,
אֲתוֹקְדוּ. וְעֵנָפִין דְּסֵנֶה, וְאֵיבָא דִּילֵיהּ, וְעֵלִין
דִּילֵיהּ, לֹא אֲתוֹקְדוּ. דָּא אֲחוּזֵי לֵיהּ קְדָשָׁא
כְּרִיף הוּא.

אָמַר בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, וְדַאי יִשְׂרָאֵל אֵינוּן
עֲצִים יְבֹשִׁים בְּאוֹרֵייתָא, בְּגִין דְּאֲחִידוּ
בְּאֵשׁ דְּהַדְּיוּט, לָאוּ אֵינוּן פְּדָקָא חֲזִי, לְמַעַבְד
בְּהוֹן נִיסָא, מִיֵּד דְּאֵנְתָּ נְחִיתת עֲלֵייהוּ
בְּאוֹרֵייתָא, בְּגִינְךָ נְחַת עֲלֵייהוּ אֵילָנָא דְחַיִּי,
וּמִצְוֶה דְּאִיהוּ נֵר יְיָ וְאֲחִידת בְּהוֹן וְהוֹן חֲזִין.
וְאוּמִין עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת דְּעֵלְמָא,
אֲתוֹקְדֵן בְּהוּוּא נֵר. וְהֵאֵי אִיהוּ דְּאָמַר נְבִיא,
(ירמיה מו) וְאֵתָה אֵל תִּירָא עֲבָדֵי יַעֲקֹב וְאֵל תַּחַת
יִשְׂרָאֵל כִּי אֲתָךְ אֲנִי וְגו'.

(דף ע"ה ע"א).

רֹא יָקוּם עַד אֶחָד בְּאִישׁ לְכָל עוֹן וְגו'. עַל פִּי
שְׁנֵי עֲדִים אוֹ עַל פִּי שְׁלֹשָׁה עֲדִים יָקוּם
דְּבָר. (דברים טו) פְּקוּדָא דָּא, לְהַעֲדֵד עֲדוֹת בְּבֵית
דִּין, דְּלֵא יִפְסִיד חֲבֵרִיהּ מִמוֹנָא בְּגִינֵיהּ, אֵי
אֵית לֵיהּ עֲדוֹת בְּהַדְּיָה. וְלִית סְהַדוּתָא פְּחוֹת
מִתְרִין, הֵדָא הוּא דְּכְתִיב עַל פִּי שְׁנַיִם עֲדִים
וְגו' יָקוּם דְּבָר, לֹא יָקוּם עַל פִּי עַד אֶחָד.
וּבְגִין דָּא אוּקְמוּהָ מְאָרֵי מִתְנִיתִין, מִי מַעֲדֵד
עַל הָאָדָם, קִירוֹת בֵּיתוֹ. וְלֹא עוֹד אֲלֵא אֲנִשֵּׁי
בֵּיתוֹ מַעֲדִין עֲלָיו. מְאֵי קִירוֹת בֵּיתוֹ. אֵינוּן

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשֵׂיָהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתבי, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתבי, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתבי, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתבי, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתבי, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתבי, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בואו וטלו חלק בהפצת הזוהר הקדוש

רוצים אבוקרי אידיד? ארצות אמת אב מצובה? אמתנה?
אמת ביום הפואדט? וכדומה..

סט זוהר היומי 6 חלקים
בכריכה קשה

